

bij het aandringen van het hoofd een ring van 2" diameter vormde, die door het hoofd verscheurd werd. In de schaamspleet werd het hoofd teruggehouden door het hymen, dat er zich als een dikken $1\frac{1}{2}$ " breedten ring tegen aanlegde, vóór de opening vormde zich een hoofdgezwel, dat er doorpilde. In dezen ring werden 4 insnijdingen gemaakt, waarna het hoofd zonder hinder geboren werd. Het kraambed verliep regelmatig.

Dr. W. M. H. SÄNGER.

EENE NIEUWE WIJZE VAN WONDHECHTING wordt door Dr. LEGRON voorgesteld en is hem bij proefneming doelmatig voorgekomen. In plaats van, zoo als bij de gewone omwondene hechting, de spelden dóór de beide wondranden te steken en dus loodregt op deze, plaatst hij ze evenwijdig daaraan en op een halven centimeter afstand van de bloeddende oppervlakte, zoodanig dat de punten van intrede en uitgang der speld één centimeter van elkander zijn verwijderd. Verder wordt de hechting voltooid door een gewasten draad, in den vorm van het cijfer 8, om de naalden te voeren. De voordeelen van deze methode zijn vierledig: 1°. Men kan door het losmaken der draden de wondranden naauwer aaneen halen, of, zoo er door zwelling te groote spanning mogt zijn ontstaan, deze doen afnemen, zonder direct de wond aan te raken en haar te prikkelen; 2°. het metalen, vreemde lichaam wordt in gezond weefsel ingebracht en zal daar veel minder gemakkelijk ontsteking en verettering opwekken, dan in de wondvlakte, die reeds op zich zelf neiging bezit tot suppuratie; 3°. het aantal spelden, dat men gebruikt, wordt zeker altijd tot de helft teruggebracht van de bij de oudere methode benooidigde hoeveelheid; 4°. de steunpunten van de trekkende draden zijn breede strooken geheel gezond en gaaf huid- en onderhuids-celweefsel. (*Gazette des Hopitaux*, 30 Mei 1863.)

C. E. DANIELS.

PROF. MORGAN'S METHODE OM VLEESCH TE CONSERVEREN. — Volgens den *Weekly Agricultural Review* deelt het *Wochenblatt der Ann. d. Landwirthschaft in den Preussischen Staaten*, 1864, n°. 29, de nieuwe methode mede van Prof. MORGAN, in Dublin, om vleesch te conserveren; eene methode, die allezins aanbevelenswaardig zou kunnen zijn. Het dier wordt, op de gewone wijze, door een slag vóór den kop gedood en op den rug gelegd, waarna de borst en het hartzakje worden geopend. Alsdan wordt in de regter en in de linker hartkamer eene opening gemaakt en het dier vervolgens zóo omgekeerd, dat het bloed gemakkelijk kan uitvloeijen. Alsnu wordt in de opening van de linker kamer eene van eene kraan voorziene buis zóo verre ingebracht, tot dat zij met de punt in de aorta steekt, waarin zij met een band dicht bij het hart, zoodat ook de longslagader medegevat wordt, wordt vastgebonden. Met déze buis nu wordt eene tweede buis van 18 à 20 voet lengte en $\frac{3}{4}$ duim wijd verbonden, die met een vat in verbinding staat, dat zoo hoog is geplaatst als de buis lang is. In dit vat bevindt zich gewone pek, waarin wat salpeter is opgelost. Zoodra de kraan geopend wordt, vloeit het vocht met groote snelheid door alle vaten en komt reeds na 15 sekonden uit de regter hartkamer weder te voorschijn. Déze operatie wordt gedaan, om alle vaten des diers tot het opnemen van het eigenlijke conservatievocht voor te bereiden. Dit laatste bestaat uit zout water, waarbij op de 100 pond $\frac{1}{4}$ tot $\frac{1}{2}$ pond salpeter, 2 pond suiker, eenige kruiden en 1 lood bas. phosphorzuur gevoegd is. De infiltratie heeft op dezelfde wijze plaats. Ook is het voordeel, het vocht tot kokens toe te verhitten. Het kokende vocht

coaguleert het in de vaten bevatte eiwit, welke werking door het phosphorzuur nog aanmerkelijk versterkt wordt. Op deze wijze voorbereide dieren worden gezegd zeer uitmuntend zich te conserveren. Dat het vleesch veel sappiger blijft, spreekt van zelf, omdat bij de gewone wijze van inzouten het spiervocht door het zout uitgetrokken en het vleesch alzoo uitgedroogd wordt.

A. CN.

STATISTIEK VAN STERFTE AAN VARIOLAE EN SCARLATINA. — In eene zeer uitvoerige verhandeling van Dr. MURCHISON, over roodvonk, medegedeeld in het *London Lancet* van 18 Junij 1864, trof ons eene bijzonderheid, welke wij gewigtig genoeg achten, om ze onder de aandacht van de lezers van dit *Tijdschrift* te brengen.

In het jaar 1838 stierven in Engeland 16,268 personen aan pokken, 5802 aan roodvonk.

Gedurende de laatste 15 jaren echter (1847—1861) ging de jaarlijksche sterfte aan pokken nooit het getal 7320 te boven; gedurende 5 jaren zelfs was het minder dan 3000 en in 1861 was het 1320; zoodat het gemiddelde getal gedurende die jaren 4255 bedroeg, terwijl gedurende die zelfde jaren de sterfte aan roodvonk afwisselde tusschen 13,111 en 30,317, zoodat het gemiddelde getal 17,495 bedroeg.

Hebben deze feiten een causaal verband? (Ref.)

Zwartsluis.

Dr. H. P. KAPTEYN.

INGEZONDEN STUK.

Het doet mij waarlijk leed, dat Dr. J. P. BERDENIS VAN BERLEKOM zijdelingsche en gevaarlijke aantijgingen en beschuldigingen gevonden heeft in mijne aan- en opmerkingen omtrent zijne opklimmende giften van het slangenhout aan kinderen en andere personen tegen intermitterende koortsen (zie pag. 454 van dezen Jaargang).

Wat ik in eenen zeer algemeenen zin heb gezegd, te weten: „met lignum colubrinum kan men bij gebrekkige waarneming veel, met sulphas quinine weinig schaden“, heeft Dr. B. VAN B. in eenen bepaalden zin op hem zelve toegepast. Dit was mijne bedoeling niet, zoo als Dr. B. VAN B. zelfs gevoelt. Ik zal bij mijne meening, omtrent de toediening van het slangenhout in klimmende giften, naarmate de koorts aanhoudt, niet stil blijven staan, nú dat Dr. B. VAN B. (pag. 502 en 503 van dezen Jaargang) het middel slechts bij *volwassenen* aanwendt, en geen hooger gift dan een afkooksel van 2 drachmen. In den regel zou de toediening van 2 à 3 afkooksels, volgens Dr. B. VAN B., voldoende zijn, om de koorts te verdrijven.

Op 2 à 3 afkooksels aan volwassene menschen is toch door mij volstrekt geene aanmerking gemaakt; maar wel op de opklimmende giften en vele, ja tot 18 afkooksels! Het is mij aangenaam te vernemen, dat Dr. B. VAN B. de gelegenheid heeft, om de armen-praktijk zeer naauwkeurig waar te nemen en de treurige ervaring niet kent, welke zoo vele ambtgenooten met mij hebben, dat de lijders, zoowel armen als andere, maar vooral de behoeftigen, den Geneesheer foppen, die 1 à 2 douzijn bittere drankjes wil laten slikken!

Daarom geven wij, alléén als het hoog noodig is, in een drankje den sulphas quinine, dat door Dr. B. VAN B. het meest bij intermittens voorgeschreven wordt; terwijl wij in den regel pillen voorschrijven.

[Hoe dat de quinine-pillen met acid. sulph. of elix. acid. Halleri bereid worden is algemeen bekend.]

BUITENLAND.

Of nu de oeconomische voordeelen, verbonden aan afkooksels van het lignum colubrinum, zóó groot zijn, dat bij de armen tegen intermitterende koortsen gewone quinine-pillen (dan tegen hardnekkige koortsen) zullen voorgeschreven worden, wil ik gaarne aan het oordeel van anderen overlaten; maar ik zou te Batavia in de armen-praktijk tegen malaria-intoxicatie geen afkooksel van het slangenhout willen geven, daar ik toch zoude moeten eindigen, waarmede ik had moeten beginnen.

Nu is het waar, dat in een tropenland eene malaria-vergiftiging heviger aantast dan in eene Zeeuwsche stad; maar toch zou ik ook hier ten lande aan mijne arme koortslidders geene afkooksels van slangenhout in de plaats van chinine-pillen geven.

Mogt er neiging tot recidive koortsen bestaan, alsdan kan het voordeelig zijn, om, als de koorts door sulphas chinine weggebleven is, 'smorgens vroeg te laten gebruiken een koud aftreksel van een halve tot één drachme poeder van het slangenhout of wortel op 3 oncen water, en wel gedurende 6 à 10 dagen. Om eens per dag een ligt aftreksel van het slangenhout te gebruiken, dat gaat wel, maar om den geheelen dag door en dagen achtereen bittere afkooksels of oplossingen te gebruiken, daartegen hebben de meeste lidders veel in te brengen, volgens mijne ervaring, vooral als zij weten, dat quinine in pillen voorgeschreven mag worden.

Aangezien de hevigheid van de malaria-intoxicatie niet ten alle tijden dezelfde wezen zal te Middelburg, zoo hopen wij, dat Dr. B. VAN B. ons op de hoogte zal houden met zijne therapeutische proefnemingen. Of bijv. 2 à 3 afkooksels van het slangenhout in den regel voldoende blijven, om de koorts te verdrijven, en wel voor hoe lang?

Ik heb in Nederlandsch Indië zóó vele zoogenaamde onfeilbare koortsmiddelen zien eclipseren, zoodat ik niet twijfel, of de strychnos colubrina zal hier even als daar ook als koortsmiddel afgekeurd worden, omdat het geen bepaald specificum tegen de malaria-intoxicatie is en omdat bittere afkooksels den koortslidders in den regel tegenstaan.

Ten slotte moet ik verklaren, dat de Heer D. W. ROST VAN TONNINGEN niet het lignum colubrinum onderzocht heeft, zoo als Dr. B. VAN B. (pag. 502 van dezen Jaargang) mij abusievelijk laat zeggen, maar wel de *strychnos muricata*, of *cortex ligni Timor*. Dr. B. VAN B. heeft over het hoofd kunnen zien, dat eerst over de *strychnos muricata* en daarna over de *strychnos colubrina* gesproken wordt, omdat weggelaten is het woord "eerstgenoemde." Als nu gelezen wordt (op pag. 453, kol. 1, regel 5 v. o. van dezen Jaargang): Het eerstgenoemde hout (*strychnos muricata* Kostel) of de schors (*cortex ligni Timor*), als koortswerend aangeprezen, is door den Heer D. W. ROST VAN TONNINGEN in 1852 onderzocht, doch het bevat geen alcaloïd of indifferente stoffen, alsdan is het zonneklaar wat hier en verder bedoeld wordt.

Ook om deze rectificatie te kunnen maken, heb ik gaarne geantwoord op de bedenkingen van mijnen ambtgenoot, die de verzekering gelieve aan te nemen, dat mijne opmerkingen geene andere bedoeling hebben, dan om meerdere waarnemingen van hem uit te lokken, ten einde wij bekend zullen worden met het therapeutisch vermogen van het lignum colubrinum, tot heil der liddende menschheid. SWAVING.

ENGELAND. — *The Lancet* deelt het verhaal eener vergiftiging mede, welke voor weinige dagen te Liverpool door de bekende calabar beans had plaats gegrepen. De boonen waren te gelijk met stroo en afval van een uit Afrika terugkeerend schip op de kade geworpen. Zeventig kinderen hadden van de boonen, ieder van 1—6 stuks, gegeten en waren op één na, hetwelk spoedig daarna bezweek, door tijdig aangebragte hulp hersteld. Het plotseling optreden van duizeligheid met eene ligte nausea gepaard, waarop spoedig eene doodelijke collapsus volgt, waren de meest duidelijke verschijnselen. *The Lancet* voegt er bij, dat de vroeger zoo zeldzame boon thans in zulk eene groote hoeveelheid te Liverpool voorhanden is, dat door de Scheikundigen eene verdere nauwkeurige analyse, in verband met de reeds door JOBST en HESSE bekend gemaakte onderzoekingen (zie pag. 138), verrigt zal worden. Bij de lijkopening van het gestorven kind, door Dr. BAKER EDWARDS, werden geene in het oog loopende veranderingen ontdekt. De snel optredende collapsus, door de calabar-intoxicatie veroorzaakt, gelijkt volgens hem volkomen op die, welke in het laatste tijdperk der cholera wordt waargenomen.

— Gedurende 1861 werden in het Vereenigd Koninkrijk op de verschillende spoorwegen 79 personen gedood en 789 verwond, welke cijfers voor 1862 aan 35 en 536 en voor 1863 aan 34 en 401 beantwoordden. Gedurende 1863 bedroeg het getal der reizigers 204,635,075, behalve nog 64,391 houders van abonnementsbiljetten voor eenen langeren tijd geldig, door welke dus meer dan door gewone reizigers dezelfde weg wordt doorlopen. Het bleek nog bovendien, dat bij iedere 5 sterfgevallen 3malen het ongeluk aan eigen schuld te wijten was, zoodat het cijfer der onvermijdbare ongelukken nog niet aan 1 op 15,000,000 beantwoordde.

— Aan den bekenden Geoloog CHARLES LYELL is door de Koningin de titel van Baronneet verleend.

— Op de Jaarlijksche Vergadering der British Medical Association, op 3, 4 en 5 Augustus l.l. onder het praesidium van Dr. PAGET te Cambridge gehouden, waren 215 leden tegenwoordig. Het getal leden, sinds 31 December l.l. met 266 toegenomen, bedraagt thans 2422. Van uit haar midden zullen bij de Regering krachtige pogingen tot verbetering van den Geneeskundigen Dienst bij de Land- en Zeemagt in het werk gesteld worden. Onder de voornaamste sprekers behoorden: SPENCER WELLS, over eenige oorzaken van de buitengewone sterfte na heelkundige kunstbewerkingen; SANSOM, over de werking der anaesthetica en over de toediening der chloroforme; SOLOMON, over de radicale behandeling van de sterke graden van strabismus divergens; ROUTH, over de eerste ken-teekenen der zwangerschap en over het gebruik van den hysterotome in ziekten van den uterus; SYDNEY JONES, over verwondingen van het hoofd; BARKER, over de herniotomie zonder opening van den breukzak; DICK, over een nieuw werktuig voor de behandeling der ruggegraatsverkrumming; RICHARDSON, over een nieuw toestel voor de inademing van zuurstof; WILSON, over het wezen en de behandeling van het eczema; WOAKES, over neuralgia in het algemeen; BRIDGER, over diphtheria, terwijl BUDD, in gevolge den wensch der Vergadering, in 1862 geuit, eene reeks van vragen voordroeg, wier beantwoording over de oorzaken van het ontstaan en de verspreiding van epidemische en epizoötische ziekten het beste licht zoude kunnen verschaffen. De volgende Vergade-